11. 2. 2026

ID: 120692

Prohlášení viny

Součástí prohlášení viny podle § 206c odst. 1 tr. ř. je souhlas obviněného s právní kvalifikací skutku uvedenou v obžalobě (návrhu na potrestání). Přijme-li soud prohlášení viny, v odsuzujícím rozsudku nemůže bez dalšího změnit právní kvalifikaci oproti obžalobě (návrhu na potrestání), popřípadě oproti přijatému prohlášení viny učiněnému obviněným a odlišujícímu se za souhlasu státního zástupce od obžaloby (návrhu na potrestání).

Odvolací soud může vadu rozsudku, spočívající v rozporu výroku o vině a přijatého prohlášení viny, napravit i z podnětu odvolání, které oprávněná osoba podala proti výroku o trestu, má-li vytýkaná vada napadeného výroku o trestu původ v takto vadném výroku o vině (§ 254 odst. 1, 2 tr. ř.).

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1.2.2024, sp.zn. 4 To 4/2024)

Vrchní soud v Praze zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, sp. zn. 56 T 11/2022, a znovu rozhodl tak, že obžalovaného M. K. uznal vinným pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku a pokračujícím zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, uložil mu tresty a rozhodl o náhradě škody. Současně zamítl odvolání poškozené K. H.

I. Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, sp. zn. 56 T 11/2022, byl obžalovaný M. K. (dále jen „obžalovaný“) poté, co soud podle § 206c odst. 6 tr. ř. přijal prohlášení viny obžalovaného (Městský soud v Praze měl správně v případě přijetí prohlášením viny obžalovaným toto přijmout podle § 206c odst. 4 tr. ř.), uznán vinným ze spáchání jednak pod body 1), 2), 3), 4), 6), 7), 9) a 10) pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a jednak pod body 5), 8), 9) a 11) pokračujícím zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se podle výroku napadeného rozsudku měl obžalovaný dopustit jednáním zde popsaným pod body 1) až 11).

2. Pokud jde o trest, soud prvního stupně uložil obžalovanému trest podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, a to trest odnětí svobody v trvání 3 roků, přičemž podle § 84 tr. zákoníku a 85 odst. 1 tr. zákoníku mu výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 5 roků za současného stanovení dohledu Probační a mediační služby ČR nad obžalovaným a dále podle § 85 odst. 3 tr. zákoníku obžalovanému uložil přiměřenou povinnost podle svých sil ve zkušební době podmíněného odsouzení hradit majetkovou škodu v rozsudku vyjmenovaným poškozeným. Dále mu soud uložil dva vedlejší tresty, a to jednak podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 5 000 Kč. Celková částka peněžitého trestu tedy byla stanovena na částku 1 500 000 Kč. A jednak mu byl uložen další vedlejší trest podle 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a to trest propadnutí věci, konkrétně 3 kusů plynových zbraní s příslušenstvím a mobilních telefonů a Sim karet: 2 ks mobilních telefonů, a to 1ks Apple IPhone 11 Pro Max, tip A2161, výr. č. XY + SIM karta T-Mobile XY, 1 ks IPhone S, model A1688, výr. č. XY, model A 1688 bez Sim karty. Soud prvního stupně opomněl ve svém rozsudku uvést, byť správně použil při

ukládání trestu ustanovení § 43 odst.1 tr. zákoníku, že jde o trest úhrnný.

3. V tomto bodě odvolací soud uvedl, jak soud prvního stupně rozhodl o připojených nárocích na náhradu škody.

II. Odvolání státní zástupkyně a poškozené

4. Proti tomuto rozsudku podaly odvolání jednak státní zástupkyně, a to v neprospěch obžalovaného, a rovněž v neprospěch obžalovaného podala odvolání poškozená K. H. Pokud jde o odvolání státní zástupkyně, bylo dne 16. 1. 2023 včas podáno blanketní odvolání, datované dne 13. 1. 2023, které bylo následně podáním ze dne 18. 1. 2023 řádně odůvodněno. Odvolání státní zástupkyně směřuje toliko do výroku o trestu, neboť podle jejího přesvědčení byl tento trest v rozporu s návrhem státního zástupce nejen mimořádně snížen pod dolní hranici zákonné trestní sazby stanovené trestním zákoníkem s odkazem na § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, tedy s přihlédnutím k tomu, že obžalovaný prohlásil vinu, ačkoliv k tomu nebyl s ohledem na způsob jím spáchané trestné činnosti a její provedení důvod, a navíc bylo rozhodnuto odlišně od návrhu intervenujícího státního zástupce u hlavního líčení, neboť takto uložený snížený trest odnětí svobody nebyl uložen jako trest nepodmíněný, nýbrž jako trest podmíněně odložený, s čímž státní zástupkyně nemůže souhlasit. Souhlasí s tím, že v případě obžalovaného je na místě posoudit jako významně polehčující okolnost pouze to, že u soudu prvního stupně prohlásil svoji vinu, ale je třeba přihlížet také k okolnostem uvedeným v § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Poukazuje na skutečnost, že obžalovaný se měl dopouštět trestné činnosti v období od 3. 5. 2018 do listopadu 2020, tedy v období převyšujícím 2 roky, kdy si podvodným způsobem opatřoval zdroj příjmu od 11 žen, a každé poškozené způsobil dosti citelnou škodu. Navíc se obžalovaný dopustil dvou zločinů, nejen zvlášť závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, ale v pěti případech, kdy jim vyhrožoval, naplnil skutkovou podstatu dalšího zločinu, a to vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku dílem dokonaného, dílem nedokonaného. Státní zástupkyně si je vědoma, že jeho předchozí odsouzení, kdy byl odsouzen pro výtržnictví podle § 358 tr. zákoníku, je sice zahlazeno, ale je třeba k tomu přihlížet z důvodu hlediska hodnocení jeho osobnosti. Státní zástupkyně sice souhlasí s názorem soudu prvního stupně, že náhradu škody je nutno považovat rovněž za prvořadou a samozřejmou, nicméně obžalovaný sám uvedl, že nemá žádné zaměstnání, stal se profesionálním golfistou a v případě náhrady škody spoléhá na sponzorské dary a pomoc jeho rodiny a přátel. Nesouhlasí tak s odůvodněním podmíněného trestu odnětí svobody, jak jej odůvodnil Městský soud v Praze. Má za to, že nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., nepřihlédl k přitěžujícím okolnostem, domnívá se, že v případě obžalovaného nebyly splněny podmínky pro uložení podmíněného trestu odnětí svobody a zároveň nebyly splněny podmínky pro použití ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, a domáhá se, aby odvolací soud při nezměněném výroku o vině a zbývajících částí uloženého trestu uložil obžalovanému rovněž nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s ostrahou. V rámci přednesu intervenující státní zástupce poukázal na další chyby, které se promítly v napadeném rozsudku do výroku o vině, neboť obžalovaný byl shledán vinným ohledně zločinu podvodu přísnější právní kvalifikací, než byla přijata v rámci prohlášení viny obžalovaným, navíc přísnější právní kvalifikací, než byla uvedena v obžalobě a přednesena intervenujícím státním zástupcem u soudu prvního stupně. Prohlášení viny bylo přijato podle chybného ustanovení trestního řádu, protože soud prohlášení viny přijal podle § 206c odst. 6 tr. ř., ač správně měl postupovat podle § 206c odst. 4 tr. ř. Dále poukázal i na chybné sčítání škody, jak státní zástupce v obžalobě, posléze i soud prvního stupně chybně sečetl škodu z obou zločinů, a proto se domnívá, že jsou zde důvody, byť bylo podáno odvolání státní zástupkyní jen do výroku o trestu, zasáhnout i do výroku o vině, buď po vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání, či rozhodnutím odvolacího soudu.

5. V tomto bodě odvolací soud rozvedl okolnosti týkající se odvolání poškozené K. H.

III. Přípustnost a důvodnost odvolání

6. Vrchní soud v Praze na žádost obžalovaného provedl veřejné zasedání bez jeho účasti, neboť o termínu veřejného zasedání byl obžalovaný včas a řádně vyrozuměn, veřejného zasedání se rovněž nezúčastnila odvolatelka – poškozená K. H. a z poškozených byla přítomna poškozená Z. S. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání státní zástupkyně v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadený výrok o trestu v rozsudku soudu prvního stupně z hlediska vytýkaných vad, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání státní zástupkyně je důvodné, přičemž chybný výrok o trestu má původ v chybném výroku o vině, proto z hlediska ustanovení § 254 odst. 2 tr. ř. byl tak odvolací soud oprávněn přezkoumat správnost výroku o vině, a to i za situace, v níž soud přijal prohlášení viny obžalovaného, byť podle chybného ustanovení. Aby odvolací soud mohl napravit chybný výrok o trestu, byl nucen zasáhnout i do výroku o vině, a to ve prospěch obžalovaného tak, aby výrok o vině ve smyslu skutkových zjištění a právní kvalifikace odpovídal plně prohlášení viny obžalovaného, kdy vzhledem ke znění § 206c odst. 7 tr. ř. soudem prvního stupně přijaté prohlášení viny nelze odvolat a skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat opravným prostředkem, čímž je vázán i soud odvolací. Předně je nutno uvést, že soud neměl prohlášení viny obžalovaného přijmout, a to včetně právní kvalifikace, jak je uvedena v obžalobě a tak, jak byla přednesena po zahájení hlavního líčení dne 13. 12. 2022 intervenujícím státním zástupcem, mj. vzhledem k chybám obsaženým v obžalobě. Odvolací soud dále uvádí, že v rozporu s prohlášením viny obžalovaného, který prohlásil za nesporné skutečnosti uvedené v obžalobě, a ztotožnil se s právní kvalifikací uvedenou v obžalobě, použil soud prvního stupně ve svém rozsudku, a to v neprospěch obžalovaného, kvalifikaci přísnější, než je uvedena v obžalobě. Odvolací soud se přesvědčil nejen ze znění obžaloby, ale i ze zvukového záznamu z hlavního líčení, že intervenující státní zástupce přednesl obžalobu v souladu s písemným vyhotovením, tedy kvalifikoval jednání obžalovaného pod body 1), 2), 3), 4), 6), 7), 9) a 10) jako pokračující zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, a zároveň s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (usnesení ze dne 14. 9. 2022, sp. zn. 2 Ntd 5/2022) toliko připustil možnost jednání kvalifikovat podle právního názoru Vrchního soudu v Praze jako pokračující zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a jednání pod body 5), 8), 9) a 11) jako pokračující zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Jak v písemném vyhotovení obžaloby, tak ve slovním přednesu však státní zástupce opomněl konstatovat v právní kvalifikaci u pokračujícího zločinu vydírání i dílčí útok pod bodem 3), který je jinak zmíněn sice v právní větě, ale chybí v právní kvalifikaci jednání obžalovaného v obžalobě. V obžalobě státní zástupce zcela chybně sečetl celkovou škodu způsobenou jak podvodným jednáním, konkrétně pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, tak škodu způsobenou pokračujícím zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterou v rámci popisu skutkového děje nezákonně sečetl, a dospěl tak k nesprávné výši způsobené celkové škody ve výši 9 030 700 Kč s tím, že se obžalovaný pokusil způsobit další škodu ve výši 1 300 000 Kč, což neodpovídalo realitě, neboť nelze sčítat škody, pokud byly způsobeny dvěma odlišnými zločiny tak, jak tomu bylo v případě obžalovaného, přičemž Vrchní soud v Praze ve svém usnesení ze dne 14. 9. 2022, sp. zn. 2 Ntd 5/2022, toto pochybení akceptoval. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací konstatuje, že již ze samotného popisu skutkového děje, ohledně kterého obžalovaný prohlásil vinu, je zřejmé, že pokud jde o zločin podvodu, použil státní zástupce sice správnou právní kvalifikaci ve smyslu § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, zločin podvodu na straně obžalovaného byl dokonán 8. 10. 2020, tedy již za platnosti novelizovaného ustanovení § 138 tr. zákoníku, pak výše škody velkého rozsahu podle § 138 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku musí dosahovat částky nejméně 10 000 000 Kč, přičemž však obžalovaný svým jednáním v obžalobě, jinak správně kvalifikovaným podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, měl způsobit škodu toliko ve výši 6 004 450 Kč. Odvolací soud rovněž konstatuje, že státní zástupce ve své obžalobě pod bodem 1) uvedl chybnou výši škody u poškozené I. P. v částce 806 000 Kč, ač správná výše škody měla činit 810 250 Kč. Pokud jde o

pokračující zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, z popisu skutkového děje je zřejmé, že obžalovaný způsobil celkovou škodu ve výši 2 981 000 Kč a pokusil se získat další finanční prostředky ve výši 1 300 000 Kč, a je nezbytné u tohoto zločinu obě částky sečíst, čímž se jednalo o celkovou částku 4 281 000 Kč, která podle ustanovení § 138 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku dosahuje částky nezbytné pro naplnění znaku značné škody, stejně jako v případě podvodu. Již tato shora uvedená pochybení v obžalobě byla sama o sobě důvodem pro nepřijetí prohlášení viny obžalovaným. Pokud soud prvního stupně pak přijal prohlášení viny obžalovaného, měl tak učinit podle § 206c odst. 4 tr. ř. a nikoli podle § 206c odst. 6 tr. ř., a rovněž se nemohl ve svém napadeném rozsudku odchýlit od právní kvalifikace použité v obžalobě státního zástupce a nemohl tudíž uznat vinným obžalovaného v bodech 1), 2), 3), 4), 6), 7), 9) a 10) pokračujícím zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, nýbrž měl jednání obžalovaného jak v souladu s prohlášením viny, které přijal, tak v souladu s obžalobou kvalifikovat toliko podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, tudíž neměl ukládat obžalovanému úhrnný trest podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku v trestní sazbě od 5 do 10 let, nýbrž v trestní sazbě od 2 do 8 let, podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku. Za této situace nebyl ani důvod použít ustanovení § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pro ukládání trestu pod zákonnou trestní sazbu, vzhledem k délce trestu odnětí svobody tak jak ji stanovil soud prvního stupně. Vzhledem ke všem těmto uvedeným skutečnostem proto nemohl napadený rozsudek obstát, a to nejen ve výroku o trestu, který navíc zůstal neúplný, jednak absentuje označení trestu, že jde o trest úhrnný, a jednak vedlejší trest týkající se propadnutí věci ukládaný soudem prvního stupně podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku je neúplný a nepřezkoumatelný, neboť nedošlo ke konkretizaci tří kusů plynových zbraní, včetně jejich příslušenství, u kterých rozhodl soud o jejich propadnutí, ačkoli trest musí být natolik individualizován, aby byl vykonatelný, což i ve vztahu k tomuto vedlejšímu trestu propadnutí věci soud prvního stupně neučinil. Odvolacímu soudu tak nezbylo nic jiného, než zrušit celý napadený rozsudek, přičemž vzhledem k přijetí prohlášení viny obžalovaného soudem prvního stupně, a tímto pravomocným usnesením je i odvolací soud vázán, proto po zrušení celého rozsudku, převzal do výroku o vině popis skutkových zjištění v tom rozsahu, v jakém obžalovaný prohlásil vinu včetně chybného součtu způsobené škody, včetně neúplného výroku, pokud jde o právní kvalifikaci jednání (chybějící dílčí útok od bodem 3) u zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), d) tr. zákoníku). Odvolací soud převzal jinak správně použitou právní kvalifikaci v obžalobě státního zástupce, avšak zároveň nemohl napravit chybu spočívající ve vynechání bodu 3) v právní kvalifikaci u pokračujícího zločinu vydírání. Právní kvalifikace v rámci prohlášení viny obžalovaným umožnila odvolacímu soudu ukládat obžalovanému zákonný trest podle správné trestní sazby, v tomto případě ukládal odvolací soud trest podle ustanovení § 209 odst. 4 tr. zákoníku, kde je stejná shodná trestní sazba jako u zločinu vydírání podle § 171 odst. 2 tr. zákoníku, přičemž tento trest je ukládán jako trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 tr. zákoníku, neboť je ukládán za dva pokračující zločiny. Odvolací soud se ztotožnil s obsahem odvolání státní zástupkyně, kdy za situace, že nyní ukládá trest odnětí svobody v trestní sazbě od 2 do 8 let vzhledem ke škodlivosti jednání obžalovaného, vzhledem k délce páchání trestné činnosti, jakož i vzhledem ke skutečnosti, že obžalovaný naplnil skutkové podstaty dvou úmyslných zločinů, které spáchal v přímém úmyslu, pak zde není prostor pro použití ustanovení § 58 tr. zákoníku, a to ani odst. 1, ani odst. 2 písm. b), a to vzhledem k vysoké společenské škodlivosti spáchané trestné činnosti obžalovaným, počtu útoků, délky páchání trestné činnosti a hodnocení osoby obžalovaného. Odvolací soud při ukládání trestu přihlédl k prohlášení viny obžalovaným, což významně ovlivnilo délku ukládaného trestu odnětí svobody. Soud prvního stupně rovněž nevzal v úvahu, pokud jde o hodnocení osoby obžalovaného, předchozí odsouzení rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 22. 10. 2018, sp. zn. 9 T 100/2018, které je sice nyní zahlazeno, avšak nelze opominout skutečnost, že se nyní posuzované trestné činnosti obžalovaný dopustil v období od 3. 5. 2018 do listopadu 2020, tedy jednak obžalovaný započal nyní posuzovanou trestnou činnost před tímto odsouzením Okresního soudu Praha-západ, pokračoval v ní i poté, co byl pravomocně odsouzen Okresním soudem Praha-západ a byl na něm vykonáván trest, a tak za jedinou polehčující okolnost v případě obžalovaného je možno považovat jeho prohlášení viny,

přičemž však v přípravném řízení svou trestnou činnost v plném rozsahu popřel. Odvolací soud připomíná i správnou výši způsobené škody, kdy podvodným jednáním obžalovaný způsobil škodu ve výši 6 004 450 Kč, a pokud jde o zločin vydírání, způsobil škodu ve výši 2 981 000 Kč, další částku ve výši 1 300 000 Kč se pokoušel tímto zločinem získat, přičemž jde tak o částky, které podstatně převyšují znak škody značného rozsahu, která u obou zločinů činí částku 1 000 000 Kč. Odvolací soud obdržel dne 31.1.2024 sdělení poškozené E. M., která mimo jiné uvedla, v jaké výši do 31. 1. 2024 uhradila splátky ze tří úvěrů, včetně úroků, a je zřejmé, že této poškozené obžalovaný ničeho neuhradil a stejný závěr lze vztáhnout, pokud jde o úhradu škody, minimálně i k osobě odvolatelky – poškozené K. H. Byť od spáchání trestné činnosti uplynula doba 3 let a 3 měsíců, nedoložil obžalovaný, že by kterékoli poškozené způsobenou škodu, byť zčásti, uhradil. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem pak odvolací soud neshledal důvod pro ukládání podmíněného trestu odnětí svobody, a obžalovanému uložil trest odnětí svobody již nepodmíněný, avšak vzhledem k prohlášení viny obžalovaného byl vyměřen hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby, blížící se dolní hranici zákonné trestní sazby, konkrétně v trvání 3 roků, přičemž obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody v trestní sazbě od 2 do 8 let, s tím, že v případě neprohlášení viny obžalovaným by odvolací soud vzhledem k délce páchání trestné činnosti, výši škody, počtu útoků a k okolnostem, za kterých byla trestná činnost páchána, včetně škodlivosti jeho jednání, uvažoval o delším nepodmíněném trestu odnětí svobody, než jak jej nyní vyměřil. Po splnění podmínek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil odvolací soud obžalovaného pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou. Odvolací soud vzhledem k ukládanému nepodmíněnému trestu odnětí svobody zároveň o dvě třetiny snížil výši ukládaného peněžitého trestu, s tím, že soud prvního stupně tento vedlejší trest uložil v celkové výměře 1 500 000 Kč, přičemž nyní uložil odvolací soud tento trest, a to i vzhledem k proklamovaným výdělkovým možnostem obžalovaného, ve výši toliko 500 000 Kč, a stanovil denní sazbu v částce 2 500 Kč, ve výměře 200 denních sazeb. Odvolací soud připomíná absenci odvolání obžalovaného do výroku o trestu, přičemž obžalovaný akceptoval mnohem vyšší peněžitý trest, který mu původně uložil soud prvního stupně. Při stanovení výše ukládaného peněžitého trestu přihlédl odvolací soud rovněž k uložené povinnosti obžalovaného uhradit poškozeným způsobenou škodu. Odvolací soud rovněž napravil zřejmé pochybení soudu prvního stupně při ukládání dalšího vedlejšího trestu propadnutí věci, neboť ve smyslu § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku nebyl tento trest propadnutí věci ukládán co do individualizace 3 kusů plynových zbraní, včetně individualizace příslušenství ke zbraním, tak, aby tento trest byl nezaměnitelný a vykonatelný. Toto pochybení soudu prvního stupně odvolací soud sám napravil tím, že ve výroku o trestu propadnutí věci individualizoval všechny 3 ks propadlých zbraní, včetně příslušenství. Zároveň převzal z napadeného rozsudku jako správně individualizovaný trest propadnutí 2 kusů mobilních telefonů, které byly použity při páchání trestné činnosti. Odvolací soud v rámci svého výroku o vině v tomto rozsudku pak označuje osobu M. K. jako obžalovaného, a nikoli jako obviněného.

7. V tomto bodě odvolací soud konstatoval a vyložil, že musel převzít nesprávný výrok o náhradě škody, tak jak jej učinil soud prvního stupně, přičemž byl oprávněn učinit pouze jednu změnu z důvodu úmrtí poškozené I. P.

8. V tomto bodě odvolací soud odůvodnil závěr, že odvolání poškozené K. H. musel v souladu s ustanovením § 253 odst. 1 tr. ř. jako opožděně podané zamítnout.

9. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem odvolací soud napravil některá pochybení soudu prvního stupně zejména ve výroku o vině tak, aby výrok o vině korespondoval k přijatému prohlášení viny obžalovaného, byť si je odvolací soud vědom, že výrok o vině obsahuje zřejmé nesprávnosti a ani není úplný, avšak přijetí prohlášení viny obžalovaného soudem prvního stupně znemožnilo odvolacímu soudu nápravu těchto dalších pochybení, majících svůj původ již v samotné podané

obžalobě. Zároveň za situace, kdy odvolání státní zástupkyně bylo posouzeno jako důvodné, napravil odvolací soud neúplný a zčásti nepřezkoumatelný uložený trest propadnutí věci a rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto svého rozsudku uvedeno, a nebyl oprávněn se zabývat věcnou správností odvolání poškozené K. H., neboť bylo posouzeno jako opožděně podané, byť si je vědom skutečnosti, že soud prvního stupně nesprávně tuto poškozenou označil jako osobu, která se řádně nepřipojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody.

Další články:

- Neplatnost právního jednání (exkluzivně pro předplatitele)
- Prohlášení viny
- Hotové výdaje (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada nákladů (exkluzivně pro předplatitele)
- Právo na obhajobu (exkluzivně pro předplatitele)
- Ověření doručení avizovaného odůvodnění stížnosti
- Blanketní stížnost
- Bezplatná obhajoba
- Vazba (exkluzivně pro předplatitele)
- Ochranné léčení
- Hodnocení důkazů